

PUTOVANIE RELIKVIÍ 26. 9. - 15. 12. 2019

„Milosrdná láska získava svet!“ sv. Vincent de Paul



NOVÉNA K SV. VINCENTOVI DE PAUL

*Úvahy novény majú veriacim vo farnosti priblížiť životnú cestu Vincenta de Paul (d Pol).
Texty môže čítať osobitne lektor, prípadne aj dvaja striedavo.*

Úvod

Vincent de Paul väčšiu časť života prežil v Paríži. Pochádzal z roľníckej rodiny z južného Francúzska. Ako dedinský chlapec spolu so svojimi štyrmi súrodencami pomáhal rodičom pri poľnohospodárskych prácach. Vincent rád opakoval: „*Bol som pastierom sviň*“. Od rodičov dostal kresťanskú výchovu. Vďaka chlapcovej prirodzenej inteligencii jeho otec rozhodol, aby sa Vincent stal kňazom. Kňazskú vysviacku prijal 23. septembra 1600. Roku 1608 sa dostal do Paríža. Nadviazal kontakt s kňazom de Berulle, veľmi vplyvnou osobnosťou tej doby. Vincent bol menovaný za almužníka na dvore kráľovnej Margot. Rozdával chudobným chlieb „v mene kráľovnej“. Neskôr bude rozdávať chlieb v mene Božom.

Istý čas bol farárom v dedine Clichy /Kliši/. Tam získal svoju prvú pastoračnú skúsenosť. Pracoval s radosťou a vytrvalo. Rád bol s ľuďmi, kázal, navštevoval chorých. Sám o tom rozpráva: „*Myslím, že ani pápež nie je taký šťastný vo svojom úrade, ako farár medzi ľuďmi dobrého srdca.*“

Roku 1613 dostáva nové poslanie: domáci duchovný v šľachtickej rodine de Gondi. Má na starosti výchovu dvoch grófskych synov. V januári 1617 sa v živote pána Vincenta udiala radikálna zmena. Zasiahnutý Božou milosťou spoznáva svoje vlastné povolanie. Objavuje duchovnú chudobu ľudu. Začína kázať, poučuje ľud o viere, o spáse duše, vyzýva aby sa oslobodili od hriechov v generálnej spovedi.

Roku 1617 mu bola zverená veľmi zanedbaná farnosť Chatillon-les-Dombes. Stretá sa s materiálnou chudobou ľudí vo svojej farnosti; začína organizovať kresťanských laikov pre vzájomnú pomoc – pre aktívne žité kresťanstvo.

Vincent vníma hlbokú krízu kňazského života; považuje to za príčinu duchovného úpadku veriacich. Začína viesť exercície pre ordinandov, ktorí sa pripravujú na kňazskú vysviacku, aby budúcich kňazov pripravil na zodpovednú službu. V tom čase ešte neboli kňazské semináre. To už sa Vincent stáva známym a naplno sa venuje mnohým sociálnym a misijným dielam.

Roku 1625 Vincent so spoločníkmi zakladá Misijnú spoločnosť kňazov a bratov pre ohlasovanie evanjelia chudobným. Konajú ľudové misie po farnostiach. V tom čase mu Prozreteľnosť posielala Lujzu de Marillac, s ktorou v roku 1633 zakladajú Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Chudobným sa dostáva i materiálnej pomoci. Sú to dve krídla Vincentovej činnosti: odstraňovať duchovnú i materiálnu biedu ľudu. **Nebo otvorené pre všetkých.**

„Nebo nie je len pre chudobných – je pre všetkých. Bohatí si ho zaslúžia tým, že pomáhajú chudobným.“ (sv. Vincent)



I. deň

VIERA V BOHA

Vincent de Paul vo svojich tridsiatich rokoch prežíval hlbokú duchovnú krízu, temnú noc ducha. Na kráľovskom dvore v Paríži stretol istého teológa, ktorý bol slávnym kazateľom, preto ho kráľovná pozvala za dvorného kaplána. Avšak nečinnosť na kráľovskom dvore spôsobila, že teológ začal pociťovať strašné pokušenia proti viere v Boha. Nedokázal sa už ani pomodliť Otčenáš a cítil silné nutkanie až sa rúhať Kristovi. So svojimi útrapami sa zdôveril Vincentovi. V takomto strašnom duševnom stave ochorel.

Vincent sa bál, že nakoniec v takom stave chudák zomrie, preto prosil Boha, aby na jeho dušu preniesol útrapy toho teológa. Teológ hneď pocítil, že tma jeho mysle sa stráca. Uznal všetky pravdy viery a zomrel v pokoji ducha.

Potom pre Vincenta nastala ťažká skúška. Jeho dušu zahalil mrak, stal sa neschopným konať úkony viery. Pomáhal si tak, že na lístok si napísal Krédo a nosil ho pripnuté pri srdci. Dohovoril sa s Bohom, že zakaždým, keď si položí ruku na hrud', zrieka sa pokušenia. Takto umlčal diabla bez toho, aby s ním diskutoval.

Druhý spôsob, ktorý Vincentovi pomohol oživiť vieru, bolo navštevovanie chorých. Vtedy pokušenia slabli. Pokušenie proti viere trvalo tri alebo štyri roky.

Až napokon inšpirovaný Božou milosťou urobil silné, neodvolateľné rozhodnutie: že z lásky k Ježišovi bude venovať svoj život službe chudobným. Len čo potvrdil tento zámer, pokušenia zlého ducha sa stratili a jeho duša sa naplnila nádherným jasom, v ktorom mohol kontemplovať všetky pravdy viery. Vincent vyšiel z tejto skúšky očistený a posilnený. Stretol Boha a stretol seba samého.

Svätý Vincent de Paul, ty si skúsil utrpenie duše, keď sa stráca viera v Boha. Vyprosuj nám hlbokú úctu k Bohu a nadprirodzenú čnosť viery, aby sme dosiahli spásu. Nech sa oživená viera prejavuje aj v našich skutkoch lásky.

„Medzi skutkami milosrdnej lásky niet takého, ktorý by poskytoval viac útechy, ako návšteva chudobných alebo chorých.“ (Sv. Vincent)

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



II. deň

KOMUNIKOVAŤ S BOHOM

Roku 1612 bol Vincent menovaný za farára v Clichy (*Kliši*). Dnes je to už súčasť Paríža. Tam získal svoju prvú pastoračnú skúsenosť. Pracoval s radosťou a vytrvalo. Rád bol s ľuďmi, kázal, navštevoval chorých. Sám o tom rozpráva: „*Bol som chudobným farárom na vidieku. Moji farníci boli takí dobrí. Keď som im napríklad povedal, aby prišli na spoveď v prvú nedeľu mesiaca, poslušne prišli každý mesiac a ja som videl, ako to prospieva ich dušiam. Hovoril som si: Môj Bože, aký som šťastný, že mám takých dobrých ľudí. Myslím, že ani pápež nie je taký šťastný ako farár medzi ľuďmi dobrého srdca.*“

Čo bolo príčinou jeho šťastia? To, že plnil Božiu vôľu; konal to a len to, čo chce Boh. Prilnúť k Bohu, pripútať sa k Nemu ako človek v núdzi alebo ako dieťa, ktoré sa s radosťou drží ruky svojho otca. To je Vincentovým cieľom: hľadať vždy útočisko v Bohu. Zdá sa, že s Bohom uzavrel trvalé priateľstvo. Boh je u neho na prvom mieste: „*Treba pracovať na česť a slávu Božiu a snažiť sa mať čo najväčšiu úctu k Pánovi. Žiť v Božej prítomnosti, často pozdvihnúť k Nemu svoju myseľ a posúdiť veci iba potom, keď sme k Nemu pozdvihli svojho ducha.*“

V každodennom kolobehu života sa ľahko stáva, že zabúdame na Boha, na Božiu prítomnosť, zabúdame na modlitbu, na rozhovor s Bohom o tom čo konáme a čo máme konať. Neposudzujeme svoje skutky, či to čo robíme, to chce aj Boh. A to čo robíme, či robíme dobre – z lásky k Bohu.

Žijeme vo svete komunikácii. Prostredníctvom internetu a iných médií si dokážeme nájsť návod ako postupovať pri mnohých prácach. Na orodovanie svätého Vincenta nech nájdeme aj spojenie s Bohom.

„*Odvzdajme sa Bohu, aby sme odteraz konali všetky naše skutky z lásky a preto, aby sme sa mu zaľúbili. Takto sa stane, že každý náš skutok, akokoľvek malý, bude veľkým a záslužným pred Jeho Božskou velebou.*“ (sv. Vincent)

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



III. deň

HORLIVOSŤ PRE BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Vincent je človek uchvátený láskou k Bohu a táto milosť mu dáva vlastnú tvár. Priznáva však, že nemá dobrú povahu: „*Rozčuľujem sa, som nestály, sťažujem sa a posudzujem.*“ Jeho chyby však neprekážajú Božím plánom. Má aj vlastnosti silných: statočnosť, odvahu, ale nadovšetko horlivosť. Neznáša bezcitnosť a záhaľku. Božia milosť stavia na jeho prirodzenosti.

Vincentova misia nadobúda konkrétnu podobu v roku 1617. Zavolali ho do domu istého ťažko chorého sedliaka, ktorého všetci považovali za nábožného človeka. Vincent ho povzbudil ku generálnej spovedi. Po spovedi si tento ťažko chorý muž dal zavolať pani de Gondí aj svojich príbuzných. Ďakoval im, že mu zavolali kňaza. Priznal, že na duši mal zatajovaný ťažký hriech ešte od svojej mladosti, ktorý sa hanbil vyznať. Vincent mu pomohol oslobodiť sa od hriechu, zbavil sa výčitiek svedomia a zachránil si dušu od večného zatratenia.

Vincent spomína túto udalosť a pokračuje: „*Ten človek zomrel. Spomínaná grófká de Gondí na základe tejto udalosti pochopila nevyhnutnosť generálnej spovede a prosila ma, aby som nasledujúci deň kázal na túto tému. Urobil som tak – v dedine Folleville (Folvij) - a Boh požehnal moju kázeň natoľko, že všetci tamojší obyvatelia pristúpili k svätej spovedi. Tlačienica bola tak veľká, že som musel zavolať ešte dvoch pátrov jezuitov, aby mi pomohli spovedať, kázať a vyučovať katechizmus.*“

Stalo sa to 25. januára 1617, na sviatok Obrátenia svätého Pavla. Vincent bol už 17 rokov kňazom. Tu spoznal, čo je podstatou jeho kňazského poslania: pomáhať ľuďom ku spásu. Táto skúsenosť Vincenta viedla k myšlienke konať ľudové misie, aby ľud bol poučený o svojej viere, o spásu duše. Pridali sa k nemu viacerí kňazi na túto službu.

Svätý Vincent, pomôž nám robiť to, čo nám vnuká Svätý Duch. Vypros nám odvahu konať to, čo obnoví život milosti v dušiach ľudí, ktorí stratili smer k nebu. Daj nám v jednoduchosti srdca povzbudiť seba aj najbližších k svätej spovedi. Zavolať kňaza k ťažko chorému. Starat' sa aj o čistotu svojej duše.

„*Musíme byť pevne presvedčení, že chudobní sú údmí Božieho Syna a v nich slúžime osobe Ježiša Krista.*“ (Sv. Vincent)

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



IV. deň

NAJVÄČŠÍ POKLAD

Po silnom zážitku vo Folleville začal Vincent rozmýšľať, akú odpoveď má dať na Boží hlas, ktorý k nemu tak zreteľne prehovoril hlasom umierajúceho starca a šepotom z úst stoviek jemu neznámych ľudí spoza mriežok spovednice. Necítil sa už dobre v úlohe vychovávateľa neposlušných šľachtických synov. Objavil svoje vlastné povolanie. Volal ho jednoduchý chudobný ľud. Biskup mu ponúkol zanedbanú farnosť Chatillion-les-Dombes (*Šatijon-le-Domb*), pre ktorú hľadal horlivého pastiera. Mestečko neďaleko Ženevy bolo silne zasiahnuté kalvinizmom. Farnosť mala šesť kaplánov, ale ich život bol pohoršlivý. Chodili do krčiem a herní, neslúžili sv. omše, atď. Vincent si uvedomil, že premenu ľudu musí predchádzať premena kléru.

V tom čase totiž vo Francúzsku ešte neboli kňazské semináre. Kto chcel byť kňazom, vyučil sa u svojho farára a mohol byť vysvätený. Zanedbanosť ľudu bola výsledkom nedostatočnej kvalifikovanosti a nehodnosti kňazov. Bolelo ho to a hľadal Božiu odpoveď.

Raz cestoval v koči spolu s biskupom Augustínom Poitier (*Puatie*), jedným z najhorlivejších biskupov. Zdalo sa, že biskup zadriemal, preto všetci v koči stíchli. Po chvíli však biskup povedal: „*Zdá sa mi, že som našiel rýchlu a účinnú metódu na prípravu kandidátov vysviacky. Treba ich zhromaždiť v mojom dome, aby si vykonali exercície a poučili sa o kňazských záväzkoch a povinnostiach.*“ Na to Vincent povedal: „*Sám Boh Vám, Exelencia, vnukol túto myšlienku.*“ Biskup odpovedal: „*Tak do práce! Urobte program, zoznam tém, o ktorých treba hovoriť a prídte dva – tri týždne pred vysviackami a budete organizovať exercície.*“

To bol znak od Boha, ktorý Vincent očakával. Okrem Vincenta prednášali ordinandom aj doktori zo Sorbony. U Vincenta si všetci kandidáti vykonali generálnu spoveď. Tak sa zrodila nová forma činnosti pre Vincenta a jeho spoločníkov: exercície pre kandidátov na kňazskú vysviacku, „*ktorí sú najbohatším a najcennejším pokladom, aký Cirkev vložila do jeho rúk*“ – ako sa sám vyjadril.

Kňazské povolanie je najcennejším pokladom pre rodinu, z ktorej Boh povoláva, i pre farnosť. Treba ho starostlivo opatrovať, ochraňovať a podporovať modlitbou a obetou. Svätý Vincent, oroduj u Boha, aby sme vždy mali dostatok dobrých a svätých kňazov.

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



V. deň

EVANJELIZOVAŤ SKUTKAMI LÁSKY

V konkrétnych podmienkach, ktoré Vincentovi vytvárali misie, stále ešte niečo chýbalo, čo by ho poučilo o úlohách, ktoré mu pripravovala Prozreteľnosť. Príležitosť sa naskytla, keď bol farárom vo farnosti Chatillon-les-Dombes (*Šatijon le domb*). Raz v nedeľu sa chystal na sv. omšu, keď mu prišli povedať, že na kraji dediny žije chudobná rodina a všetci sú tak chorí, že si nevládu ani pripraviť jedlo. Hrozí, že pomrú od hladu. Vincent pohnutý touto správou vyzval na kázni veriacich, aby tejto rodine pomohli. Jeho súcit bol nákazlivý, lebo ako sám povedal: „*Boh sa dotkol srdc poslucháčov*“.

Po večerách sa aj sám Vincent vybral navštíviť nešťastníkov. S prekvapením stretával mnoho ľudí, ktorí im prejavili skutok milosrdenstva. Keď prišiel do domu, sám sa presvedčil o krajnej biede rodiny. Tým, čo boli najťažšie chorí, udelil sviatosti. Videl veľké množstvo zásob, ktoré priniesli farníci. Táto udalosť bola pre neho ďalším znamením Prozreteľnosti.

Povedal si: „*títo nešťastníci dostali dnes príliš veľa dobrých vecí, ale zajtra sa im jedlo pokazí. V takomto milosrdenstve chýba poriadok. Treba to zorganizovať.*“ O tri dni Vincent zvolal vznešené dámy z mesta. Predložil im plán, ako môžu účinne pomáhať chudobným vo svojom okolí tak, aby to skutočne poslúžilo. Povzbudil ich, aby si založili združenie, ktoré bude pomáhať aj iným chudobným chorým v ich obci a predložil im napísané pravidlá, ako môžu účinne zorganizovať túto službu.

Uvedomil si, že kresťanská láska je cenná, avšak treba ju zorganizovať, ak má priniesť úžitok. Dámy ochotne prijali jeho návrh a utvorili Spolok kresťanskej lásky. Bolo to v novembri 1617. To bol základ prvého diela, ktoré Vincent založil. Dodnes pôsobia v mnohých krajinách, aj u nás, ako ženská kresťanská organizácia pre pomoc chudobným - Spolky kresťanskej lásky.

Ďakujeme ti, svätý Vincent, za tvoj príklad. Nech nám pomáha prekonávať našu pohodlnosť, náš nezájem o ľudí v našom okolí. Nech je Božie evanjelium čitateľné z našich skutkov lásky.

„Treba aby citová láska prešla do lásky činnej, čo znamená slúžiť chudobným s radosťou, odvahou, vytrvalosťou a láskou.“ (Sv. Vincent)

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



VI. deň

UTORKOVÉ KONFERENCIE

– DUCHOVNÁ FORMÁCIA KŇAZOV I CHUDOBNÝCH

Vincent de Paul si od začiatku uvedomoval žalostný duchovný stav kléru. Istého dňa prišiel k nemu jeden z kňazov, ktorého trápila tá istá starosť a povedal: „Pán Vincent, prečo neutvoríte takú skupinu, ktorej cieľom by bolo udržať v nás počiatočnú horlivosť? Vincent uveril, že v týchto slovách opäť počuje Boží hlas. Bol to jemu vlastný spôsob počúvania: nie prostredníctvom vízií či zjavení, ale cez potreby v konkrétnej situácii, predložené formou prosby samotného záujemcu, alebo niekoho, kto hovorí v jeho mene. Vincent, aj keď si uvedomoval, že je niečo potrebné vykonať, vždy čakal na takéto prejavenie sa plánov Prozreteľnosti.

Exercície pre kandidátov na kňazstvo predstavovali len začiatok Vincentovej práce na reforme kléru. Vincent a jeho misionári začali využívať misie na zhromažďovanie kňazov z okolitých obcí, kde konali misie, aby aj im prednášali na tému dôstojného vykonávania pastoračných povinností. Vincent už roky premýšľal a skúšal nové metódy práce s klérom, ktoré by sa odlišovali od exercícií pre kandidátov na kňazskú vysviacku a dopĺňali ich. Ako inšpirácia mu poslužil príklad starovekých otcov púšte, ktorí sa z času na čas schádzali, aby sa zúčastnili na duchovných konferenciách. Zaviedol takzvané „Utorkové konferencie“.

Vincent, verný svojej metóde duchovného vodcu neuspokojil sa len s udeľovaním teoretických rád účastníkom konferencií. Hneď ich zapriahol do práce. Na jeho odporúčanie konali misie pre murárov a tesárov. Po nich nasledovali ďalšie: pre vojakov kráľovskej gardy, pre robotníkov parížskych manufaktúr, pre ženy z útulkov, pre chudobných z nemocnice Milosrdenstva... Vincentova vynaliezavá milosrdná láska, sa takou obchádzkou dostala aj k chudobným v meste, kde Misijná spoločnosť nemala dovolenie konať svoju činnosť.

Svätý Vincent de Paul, Tvoja vynaliezavá láska nech nám pomáha pochopiť, že dnešnému človeku nestačí len dať chlieb, práva a prácu. Treba mu dať Boha. Pretože najväčšou chudobou je neprítomnosť Boha.

„Milujme Boha, bratia moji, milujme Boha, ale námahou svojich rúk a v pote našich tvári.“
(Sv. Vincent)

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



VII. deň

SPOLOČNOSŤ DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY - MATERIÁLNA POMOC CHUDOBNÝM

Pre duchovnú pomoc kňazom a chudobným už Vincent našiel vhodnú formu. Trápilo ho však, že chudobní nepocítia aj materiálnu a ľudskú formu kresťanskej lásky. Charitatívne bratstvá narastali. Vyskytli sa však medzi nimi aj zneužitia, vznikali problémy a počiatkové nadšenie opadávalo.

Aj v Paríži sa utvoril spolok šľachtických dám, ktoré slúžili chudobným. Medzi nimi vynikala vdova, Lujza de Marillac. Vincent ju spočiatku zapájal do pomoci Bratstvám kresťanskej lásky po dedinách. Navštevovala ich, naprávala nedostatky, karhala zneužitia, povzbudzovala, vysvetľovala im pravdy viery. V Paríži dámam tiež pominulo prvotné nadšenie, posielali k chudobným svoje slúžky. To nebolo v súlade s Vincentovou koncepciou kresťanskej lásky, ako osobného angažovania sa kresťana. Chudobní potrebovali láskavú starostlivosť. Hľadal vhodnejšiu formu pomoci.

Začiatkom roku 1630 na misiách v dedine Suresnes stretol Vincent mladú dedinčanku Margitu Naseau (Nazó). Boh mu ju poslal ako odpoveď na jeho dlhé hľadanie. Bolo to chudobné dievča, kraviarka, bez vzdelania. Kúpila si šlabikár, naučila sa čítať a učila aj iné dievčatá. Keď sa dozvedela, že v Paríži je Bratstvo kresťanskej lásky, ktoré slúži chudobným chorým, vzničila sa v nej silná túžba pracovať v ňom.

„Boh ju tak miloval, že sa stala prvou dcérou kresťanskej lásky. Keď Boh poslal Margitu, pošle aj ďalšie,“ - bol si už Vincent celkom istý, že je to Boží úmysel. Začali prichádzať aj iné dievčatá, niektoré pritiahla Margita. Postupne sa zrodila myšlienka založiť z nich inštitút. Bolo treba konať veľmi rozvážne a výrazne dať najavo, že nejde o spoločenstvo mníšok, ale svetských osôb, ktoré sa budú môcť slobodne pohybovať po uliciach mesta, chodiť do nemocníc alebo do väzníc. Nemali nosiť habit, ale jednoduchý odev dedinčaniek z okolia Paríža.

Dňa 29. novembra 1633 sa skupina vybraných dievčat ubytovala v dome Lujzy de Marillac, aby začali prácu na získaní „solídnych cností“. V tento deň sa zrodila Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Lujza de Marillac im zostavila krátke pravidlá, ktoré im Vincent postupne vysvetľoval.

Utrpenie chudobných bolo prvou pohnútkou Vincentovho súcitu a charitatívnych podujatí. Vincent bol predovšetkým človekom, ktorého drvilo utrpenie blížnych. Vravieval: *„Nesmieme hodnotiť chudobných podľa ich vonkajšieho výzoru... často sú prízemní. Ale obráťte medailu a vo svetle viery uvidíte, že práve títo chudobní ľudia nám predstavujú Božieho Syna, ktorý sám chcel byť chudobný... Slúžiť chudobným znamená slúžiť samotnému Kristovi.“*

Pane Ježišu, Ty si nás upozornil, že chudobných budeme mať vždy medzi sebou. Na príhovor sv. Vincenta otvor naše oči a srdcia, aby sme ich neposudzovali, ale aby sme im prejavili lásku, ktorá nám otvorí nebo.

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



VIII. deň

AKTIVITY KREŠŤANSKEJ LÁSKY: DETI, ...

Jedného dňa sa Vincent vracal z vidieka, z misií. Pri parížskej mestskej bráne videl žobráka, ktorý práve mrzачil končatiny malého dieťaťa. Vincent sa vrhol na naničhodníka a zvolal: „*Barbar! Z diaľky som ťa považoval za človeka, ale pomýlil som sa!*“ Dieťa mu vzal, zavinul ho do svojho plášt'a a odniesol.

V tom čase bolo v Paríži množstvo odložených detí. Dráma slobodných matiek nemala iné riešenie, iba novorodenca položiť ku bráne kostola v nádeji, že sa ho niekto ujme. Odložené deti, ktoré nezomreli od hladu alebo od zimy, umiestňovali v mestskom zariadení nazývanom jasle. Odtiaľ si ich za pár sou kupovali najmä žobráci. Často im zmrzачili údy a využívali ich na žobranie.

Situácia odložených detí bola v tom čase verejným tajomstvom. Nikto nemal odvahu borit' sa s týmto strašným problémom. Najprv bolo treba odstraňovať predsudky. Odložené deti boli označované „za deti hriechu“, pre ich nemanželský pôvod. Bola potrebná odvaha v mene evanjelia postaviť sa proti takému všeobecnému spôsobu myslenia. Vincent ju mal.

Predložil tento problém dámam z Bratstva kresťanskej lásky. Najťažšie bolo prekonať ich predsudky. Napokon začali pokus s dvanástimi deťmi, ktoré prijali. Bolo potrebné hľadať im miesto na bývanie, obživu, peniaze... Po počiatočných ťažkostiach Vincent rozhodol: „*budeme prijímať všetky deti!*“

Táto láskavá starostlivosť o odložené deti sa stala jednou z najcharakteristickejších črt Vincentovej charitatívnej činnosti. Práve deti spôsobili, že sa Vincent stal osobitným spôsobom otcom chudobných. Často musel povzbudzovať k prekonaniu ťažkostí pri tejto starostlivosti: „*Náš najdobrotivejší Spasiteľ povedal svojim učeníkom: Nechajte deti prichádzať ku mne.... Boli by sme neverní jeho milosti, keby sme sa dali znechutiť pre nepohodlie a starosti, ktoré pre to znášame.*“

Sestry povzbudzuje k nadprirodzenému postoj: „*Dcéry moje, čo dostanete za to, že slúžite týmto chudobným deťom, ktoré svet opustil? Samého Boha vo večnom živote. Dcéry moje, dá sa to s niečím porovnať?*“

Svätý Vincent de Paul, pomáhaj nám aj v dnešnej dobe, aby sme k prijatiu a výchove detí mali evanjeliový prístup a lásku.

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.



IX. deň

VINCENTOV ODKAZ JE STÁLE AKTUÁLNY

Najkrajšou a najobdivuhodnejšou črtou Vincenta de Paul je činná kresťanská láska. Nie je na to presné označenie. U neho bolo všetko kresťanskou láskou: misie, vedenie seminárov, exercície a rovnako dôležitou súčasťou evanjelizácie boli aj služby telesnej kresťanskej lásky: nájdené deti, žobráci, galejní trestanci, pomoc regiónom drancovaným vojnami, služba chorým, opusteným ľuďom a mnohé iné ľudské biedy, ktoré vôbec nie sú okrajovým doplnkom diela evanjelizácie.

Diela Vincentovej lásky plynú dvoma riečkami: misie a skutky lásky. Vzájomne sa podmieňujú a dopĺňajú. Prameň je však jeden - evanjeliová láska. „*Vy, drahé sestry, máte týmto biednym nemocným reprezentovať Božiu dobrotu*“. Toto majú robiť dcéry kresťanskej lásky. Teda, aby Božia láska prenikla a zmenila naše životy, aby táto láska bola svedectvom našej práce, musíme mať pred očami Ježiša Krista, kontemplovať ho v modlitbe, aby sme z neho čerpali silu pre náš život. Misionárom povie: „*Láska nemôže zostať záhaľčivá! Ženie nás pracovať na spásu a na potešení iných*“

A v konečnom dôsledku ide o Božie kráľovstvo: „*Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť*»... *Chcem povedať, že nestačí konať tak, aby Boh vládol v nás, a tak aby sme hľadali jeho kráľovstvo a jeho spravodlivosť, ale máme si priať a snažiť sa, aby sa Božie kráľovstvo rozšírilo všade, aby Boh vládol vo všetkých dušiach, aby na zemi bolo iba jediné pravé náboženstvo a svet žil inak ako žije. To sa uskutoční prostredníctvom Božej sily a prostriedkami, ktoré má Cirkev, aby jeho spravodlivosť všetci hľadali a nasledovali svätým životom, aby ním bol dokonale oslávený aj v čase, aj vo večnosti*“.

V skúsenosti sv. Vincenta nachádzame také vnímanie človeka, ktoré ovplyvňuje jeho myslenie a činnosť. Prejavuje sa to v myšlienke, že netreba sa postarať iba o to, aby chudobní neboli vylúčení z diela spásy, ale omnoho viac: dať im prvé miesto. Sv. Vincent vo svojej dobe poukázal na to, že základná os Kristus - Cirkev - chudobní je narušená. Jeho snaha o obnovu kresťanského života aj dnes spočíva v otvorenosti na Božiu lásku voči ľuďom a naučiť ľudí milovať Boha a svojich bratov: „*Boh miluje chudobných a teda miluje tých, čo milujú chudobných. Lebo keď skutočne niekoho milujeme, milujeme aj jeho priateľov a služobníkov. Malá Misijná spoločnosť sa usiluje s láskou slúžiť chudobným, ktorí sú Božími miláčikmi. A tak máme dôvod dúfať, že pre lásku k nim Boh bude milovať nás. Tak teda, brata moji, venujme sa s novou láskou službe chudobným, ba vyhľadávajme tých najchudobnejších a najopustenejších*“ /sv. Vincent/.

Dobrotivý Bože, nech nám prítomnosť telesných pozostatkov sv. Vincenta sprítomní jeho ducha preniknutého evanjeliovou láskou. Nech jeho hrdinský príklad lásky zanechá trvalé stopy aj v našom duchovnom živote.

Nasledujú litánie k sv. Vincentovi a modlitba.